

کیمیا گر

ناول

لیکوال پاولو کویو

خلاصه او ژباړه: صفیه حلیم

د لیکوال په اړه

د پرتگالي ژبې نامتو ناول، "کیمیا گر" د پاولو کویو له خوا په ۱۹۸۸ م کې له چاپه راوتلو. له هغې راهیسې دا کیسه په ۶۷ ژبو کې ژباړل شوې او په ۱۵۰ ملکونو کې ولوستونکي لري.

پاولو کویو د برازیل اوسېدونکې دې او په ۱۹۴۷ م کې په "ریو ډي جنیرو" کې وزېږېدو. د ځوانۍ په درشل کې ده غوښتل چې لیکوال شي او تل به یو باغي په شان خبرې کولې. د خپل چلن له کبله درې واري پاگل خانې کې داخل کړې شو چې دې به ترې وتښتېدو. اخر دمور پلار په خوښه د حقوقو پوهنځي یې ولوستو. د ۱۹۶۰ م په کلونو کې دې لکه د نورو ځوانانو د جنوبي امریکې او اروپايي ملکونو کې وګرځېدو. د ۱۹۵۰ لیکنو سره سره، د اندرني مېرمنې.

کیسه

هغه ځوان شپون "سانتیاګو" نومېدو چې ماښام د خپلو پسونو د رمې سره په بیدیا کې د یو کلیسا کنډوالو ته ورسېدو. د دې کلیسا چت لا پخوا غورځېدلې و او اوس پکې د اینځر او د توتانو ونې راټوکېدلې وې. په ځینو ونو کې د مصر شهتوت هم شنه شوي و.

شپون د شپې لپاره هلته تم شو او ټوله رمه يې له ماتې دروازي وردننه شو. په هغه دروازه يې څو درې ودرولې چې رمه يې اخوا ديخوا ولاړه نشي. په دې سيمه کې ليوان نه و خو يو ځل پخوا ترې يو څاروي تېنټېدلې و نو بيا ټوله ورځ ورپسې لالهانده گرځېدو.

ده پخپل واسکت د فرش يوه برخه پاکه کړه او سملاستلو. هغه کتاب چې تر اوسه يې پورا نه و ولوستې، د سر لاندي کېنودو، " بايد زه غټ کتابونه ولولم چې په ولوست يې زيات وخت تېرېږي اوبالښت لپاره ښه وي. ده د کتاب لومړې پاڼه ولوستله چې پکې د يوې جنازې ذکر و او ډېر خلک وچې گران نومونه يې و. ده ځان سره وويل، که يو ورځ زه کتاب وليکم نو خلک به پکې لږ وي او نومونه به يې اسانه وي.

دې چې له خوبه راويښ شو نو لا تيار وه. د مات چت نه يې په اسمان کې يو څو ستوري ليدې شول. ځان ته يې وويل، " لږ نور خوب به وکړم " يو څو شپې کېدې چې ده يو خوب ليدلو او نن د خوب د پورا کيدو نه وړاندي دې راويښ شوې و. ده هغه اوږد کوتک ته لاس کړو چې په معمولي خوزښت به يې ډېر څاروي راپاسول. داسې لکه چې په يو مرموز شي د هغه کوتک سره تړلي و. دې د تېرو دوو کلونو نه شپون و او رمه به يې د خوارو او اوبو په لټون گرځوله. ځان سره يې وويل، " دومره راسره عادت شوي دي چې زما د کار په محال وېش خبرې دي. داسې هم کېدې " شوه چې زه د دوي په محال وېش پوهيدلې.

څو پسونه لږ وروسته راويښ شول او شپون نورد نومونو په اخيستو يو يو راپاسوو. داسې يې گڼل چې دې هغوي ته هر څه چې واي، دوي پرې پوهېدې. کله کله به يې دوي ته د خپل کتاب هغه برخې هم ولوستلې چې پخپله به يې خوښ شو. کله به يې د خپل يواځېتوب يا د خوښۍ کيسه ورته وکړه. د کومو بانډو نه چې به تېر شو نو د هغې په اړه به يې خپل نظر پسونو ته ويلو.

د تېرو څلورو ورځو نه ده ورته د تجار د لور خبرې کولې. تجار په هم هغه کلي کې اوسېدو چې د څلورو ورځو مزل ورته پاتې و. شپون دې کلي ته تېر کال تللي و. تجار وچ توکي پلورل او په دې يې ټينگار کوو چې د پسونو وړۍ به د ده په مخکې اوويستل شي چې څوک يې دوکه نکړي. شپون ته خپل يو ملگري د تجار درک ورکړې و او هلته چې ولاړو نووې ويل " زه د خپلو پسونو وړۍ خرڅول غواړم. " د هغه په

دکان کې ډیپره گڼه گڼه وه نو تجار ورته وویل چې تر غرمې انتظار دي وکړي. شپون د دکان د دهلیز په پونو د خپلې خلتې نه کتاب راوویستو او په مطالعه بوخت شو.

خدای خبر شپانه څنگه کتابونه ولوستلې شي؟" د ده څټ ته یوې جینې " وویل. هغې د اندلس د جینکو لباس اغوستې و، وینسته او سترگې یې تور و او لکه د یو فاتح مخ یې لرلو. ده ورته وویل "زه د کتابونو نه زیات د خپلې رمې نه زدکړه کووم." بیا دوي دواړه په خبرو شول او تر دوو ساعتونو یې خبرې کولې.

جینې د تجار لور وه او د کلي د ژوند په اړه یې وویل چې هلته ټولې ورځې یو شان وي. شپون ورته د اندلس د ورشوگانو او د ځینو ښارونو په اړه خبره وکړه چې دی پکې ایسار شوی و. د پسونو پر ځای د یوې جینې سره خبرې د ده لپاره ښه بدلون و. جینې ترې پوښتنه وکړه، "تا ولوستل له کومه زده کړي دي؟" شپون وویل "په ښوونځي کې، لکه د نورو په شان" "جینې وویل، "ته چې ولوست کولې شي نو بیا رمه ولې پياي؟"

شپون په ځواب کې څه نشو ویلې او خبره یې واړوله. دې پوهېدو چې جینې به چرې هم د ده په خبره پوه نشي. ده ورته د خپلې مسافرۍ کیسې کولې چې جینې په حیرانتیا اورېدې. شپون ته دې حالت خوند ورکړو او ارمان یې وکړو چې کاشکه تجار پخپلو کارونو نور هم بوخت پاتې شي او دې درې ورځې هم هلته ناست ووسی. خو تجار له غرمې وروستو اوزگار شو او ده ته یې د څلورو پسونو د وړۍ لیرې کولو وویل. شپون ته یې "پېسې ورکړې او وې ویل، "بل کال ته بیا راشي"

اوس کال تېر شوی و او په څلورو ورځو کې دې هغه کلي ته تلونکې و. ده خپلو پسونو ته وویل، "که زه له هغې جینې هېر ووم نو هیڅ فرق نه کوي، زه د ډېرو نورو کلیو جینکۍ پیژنم" خو پخپل زړه کې یې احساس کولې شو چې هغې جینې ورته له نورو توپیر لرلو.

لمر په ډوبېدو و او ده د رمې مخ د لمر لوري ته کړو. د پسونو په اړه یې سوچ وکړو چې دوي یواځې د خوراک او د اوبو په غم کې وي، نور د هیڅ شي پرواه نه لري. بیا یې د خپل خوب په اړه چرت و هلو چې بېگا یې بیا لیدلې و. هغه د شپې څه نه و خوړلې او سهار وختي یې رمه روانه کړه. لمر اوس تود او په دې وخت به د هسپانیې ټول خلک د غرمې ویده و. د شپې به هوا یخه شوه او ده به خپل واسکت په ځان تاو کړو. اوس

دوه کاله کېدې چې دې د اندلس په لر و بر کې ګرځېدلې و. د ټولو ښارونو نومونه يې زده و. دا ځلې يې هوډ وکړو چې هغې جينې ته به واي چې ده ځنگه ليک ولوست زده کړي و.

دې د شپاړسو کالو ترسره پورې مکتب ته تلو او د مور پلار يې ارمان و چې دې پادري شي. د ګروند ګرو لپاره دا د وياړ خبره وه چې زوی يې پادري شي. ده هسپانوي او لاطيني ژبې زده کړې خو غوښتل يې چې د ټولې نړۍ په اړه معلومات وکړي. د انسانانو په اړه يې پوهه غوښتله. اخر يوه ورځ پلار ته چې پټې يې اوبه کول، وويل چې دې د مذهب سره هېڅ علاقه نه لري او ګرځېدل غواړي.

پلار ورته وويل. " زويه، زموږ له کلي د ټولې نړۍ خلک تېرېږي. دوي د نويو شیانو په لټون راغلي وي، خو کله چې بېرته ځي نو هېڅ بدلون پکې نه وي " زوی ورته وويل، " زه هغه مانۍ ليدل غواړم چې دا سيلانيان پکې اوسېږي. " پلار ورته وويل. " دوي چې زموږ کليو ته راشي نو واي ټول عمر دلته پاتې کېدل غواړي، ګوره بچیه، دوي ډېرې پېسې او د سياحت لپاره وسایل لري. په موند کې يواځې شپانه سياحت کولې شي چې د خپلې رمې سره ګرځي. " زوی ورته وويل، " ښه نو بيا زه به د شپږو ژوندپېل ګرم " پلار ورته نور څه وونه ويل. په بله ورځ يې يوه کسوره د ده په لاس کېښوده چې پکې د لرغوني هسپانيې د سرو زرو درې سيکې وې. ورته يې وويل، " يوه ورځ مې زمکه اړوله نو په دې پټيو کې مې موندلې وې، ما ستا لپاره دا د ميراث په توګه وساتل. اوس پرې پسونه واخلم او څروه يې. " بيا يې زوی ته دعا وکړه او دې يې رخصت کړو.

شپون سره اوس د پسونو نه علاوه د لږن ډېن لپاره يو واسکت او يو کتاب و. کله چې لمر پرېوتو نو ده چرت وهلو، " زه به سبا تر غرمې " تعريفه " ښار ته ورسېږم، هلته به د دې کتاب په بدل کې يو غټ کتاب واخلم، ريره به وخرېم، ويښته به لنډ کړم او ډوډۍ به واخلم. د جينې په اړه يې هم سوچ وکړو. خو دا منفي خيال يې نشو کولې چې هغه به واده شوي وي. ده د خپل خوب په اړه چرت وهلو او ناڅاپه د چا خبره يې په زړه شوه چې په تعريفه کې يوه سپين سرې ښځې خلکو ته د خوبونو تعبير ښودلو.

په بله ورځ شپون د هغې سپين سرې مېرمنې د کور په يوه کوټه کې ناست و او هغې د ده دواړه لاسونه پخپل لاس کې نيولي، څو دعاګانې وويلې.

ډېر وخت هم دغسې تېر شو نو ده خپل لاسونه ترې رابنګل " زه خو درته د لاس بنودلو له نه يم راغلي. " بنځې ورته وويل، خوبونه د خداي ژبه وي، ما ته خپله معاوضه راکړه او خوب راته بيان کړه. " شپون اوس پښېمانه و چې ولې دلته راغلو خو خپل خوب يې ورته وويلو، " ما دوه واري دا خوب ليدلي دي، چې زه د خپلې رمې سره په ورشو کې يم. يوه ماشومه رابنکاره شي او څو شېبې د پسونو سره لوبې کوي. بيا ناڅاپه ما پخپلو دواړو لاسونو کې اوچت کړي او د مصر په اهرامونو مي ور واچوي. ماشومه راته واي، که ته دې ځاي ته ورسېدې نو يوه پټه خزانه به ترلاسه کړې. کله چې ماشومه راته د خزاني اصل ځاي رابناي نو زه " راويښ شم. دواړه ځلي هم داسې شوي دي

بنځې څو شېبې غلې پاتې کېدو وروسته وويل، " زه اوس تانه هيڅ معاوضه نه اخلم، خو که هغه خزانه دې وموندله نو لسمه برخه به پکې زما وي. " شپون په خدا شو او د تعبیر د څو پېسو په سپما خوشاله شو. ورته يې وويل، " ډېر بڼه تعبیر دې " بنځې ورته وويل، " ما سره لوز وکړه او څوگند پورته کړه چې زه تا ته کوم تعبیر بنايم، د دې په بدل کې به ما ته د "خزاني لسمه برخه راکوي

شپون ورته څوگند وخورو چې د ده غوښتنه به پورا کوي. بنځې ورته وويل، " د مصر اهرام وجود لري او ته بايد هلته ورشي او هغه خزانه پيدا کړې چې ته به پرې ډېر شته من شي " شپون حيرانه او وېزاره شو. د دومره وړو کې خبرې لپاره دلته د راتلو څه اړتيا وه؟ خو بيا يې زړه تسلي شو چې د تعبیر لپاره يې پيسې نه وي ورکړې. د بنځې نه يې پوښتنه وکړه چې دې به مصر ته څنگه ځي؟ هغې وويل، " دا زه درته نشم ويلې، زما کار د خوب تعبیر بنودل و " شپون وويل، " او که زه چرې هم مصر ته ولاړ نه شم نو بيا؟ " بنځې وويل، " بيا هيڅ مه راکوه ... داسې به په لومړي ځل خونه وي... ډېرو خلکو راسره داسې کړي دي چې معاوضه يې رانه " وخوره. بس اوس ولاړ شه چې ډېر وخت دې راضايې کړو

هلک مایوسه شو او هوډ يې وکړو چې بيا به په ژوند پخپلو خوبونو باور نه کوي. ده خپل پسونه د يو ملګري سره پرېښي و. بازار ته ولاړو، د خپل وړو کې کتاب په بدل کې يې لوي کتاب واخستو او څه د خواړو شيان يې هم راوړل. ده په بناړ کې له خلکو سره ليدل چې د ده د سپل خونده وره

برخه وه. غرمه د يو دكان سيوري كي كېناستو او چي ډوډي يي وخوره نو د كتاب په ولوستلو بېپېل وكړو.

شپون د دكان په پونو ناست و چي يوسپين ريري راغلو او ورسره كېناستو. ده سره يي خبري كولي خو شپون ورسره په سمه خله ونه غږېدو. خپل كتاب ته يي كتل خو د تجار په وړاندي د پسونو د وړي لري كولو په اړه يي چرت وهلو. بوډا تري د كتاب پوښتنه وكړه او شپون غوښتل چي هلته نه پاسي او ليري په يو بينچ كېني. خو بيا يي د پلار خبره په زړه شوه چي د سپين ريرو احترام كول پكار دي.

كتاب يي سپين ريري ته وركړو. خو په اصل كي ده د كتاب نوم نشو تلفظ كولي نو فكر يي وكړو چي كه بوډا هم ورباندي نه پوهېدو نو پخپله به پيكه شي، بوډا د كتاب پاڼه واړوله او وي ويل، "دا ډېر خشك كتاب دي" شپون تكان وخورو چي بوډا هغه كتاب له ده وړاندي ولوستي و. كه دا خشك و نو وخت يي لرلو چي بدل يي كړي. بوډا وويل، "په دي كي هم هغه څه ليكلي دي چي په نورو كتابونو كي دي" شپون د سپين ريري لباس ته وكتل چي د عربانو په شان و او اندازه يي ولگوله چي دي به د افريقا نه راغلي وي چي د "تعريفه" نه د څو ساعتو په مزل وه او د كشتي د لاري يو خليج نه په تېرېدو ورته خلك تلې شول. د ښار په بازارونو كي به ډېر عربان ښكارېدل.

ده له سري د ځاي پوښتنه وكړه نو هغه وويل، "زه د ډېرو ځايونو يم او زما نوم "مالكي زيديك" دي. "له ده يي وپوښتل، "ته څومره پسونه لري؟" شپون وويل، "ډېر دي" ده احساس كوو چي هغه سري د ده په اړه له ډېر څه نه خبر و او ده غوښتل چي ځان تري خلاص كړي. كتاب يي بېرته وغوښتو نو سپين ريري وويل، "كه ته ما ته د خپلو پسونو لسمه برخه". راكړي نو زه به د پتي خزاني په لتون كي ستا مرسته وكړم.

شپون ته خپل خوب را ياد شو او په ذهن كي يي هر څه واضح شول. داسي يي انگېرله چي دا سري د هغي مېرمني مېره دي چي رانه يي معاوضه وانخسته. اوس دي ترېنه پسونه غواړي چي يو څه رانه بوت كړي. پخوا له دي چي هلک ورته څه ويلي وي، سري خپله امسا واخسته او د دكانونو مخ ته په شگه يي څه وليكل. د ده له سيني يوه وړانگه راوځلېده چي د شپون سترگي يي خيره كړي. سري د خپلي توپي سره هغه وړانگي پتي كړي او د شپون ديد چي سم شو نو په شگه ليكلي الفاظ يي

ولوستلی شول. هلته د خپل مور، پلار اود هغه مکتب نوم یې ولوستل چې ده پکې سبق ویلې و. د تجار د لور نوم هم لیکلې و، سره له دې چې هغه پخپله تر اوسه د هغې له نوم خبر نه و. هلته داسې شیان لیکلې و چې په باره کې یې ده ته هیچا خبره نه وه کړې.

سړي ترې پوښتنه وکړه، "ته رمه ولې پیاې؟ شپون وویل، "زه سېل کول غواړم ځکه" سپین بریږي یو نانواي ته اشاره وکړه چې د تنور مخ ته ولاړ و، "کله چې دې ماشوم و نو د سیاحت ارزو یې لرلو، خو لومړي د نانواي هتې یې پرانستله چې څو پیسې وگټي او سپما کړي. کله چې دې زور شي نو د یوې میاشتي لپاره به افریقه ته ولاړ شي. دې به چرې احساس نه کوي "چې خلک د خپل خوب درینتیا کولو صلاحیت هم لري

سړي د کتاب پانې اړولې او یو متن یې ورته ولوستلو. ده ته دا کار مداخلت ښکاره شو او پوښتنه یې وکړه "ته دا ولې ما ته ښایې؟ سړي وویل، "ځکه چې زه غواړم ته پخپل قسمت ځان پوهه کړې. که غواړې چې د خزاني په اړه درته څه ووايم نو سبا په دې وخت راته د خپلې رمې لسمه برخه راکړه." بیا دا سړي د بازار په یو گوت پیر ورک شو شپون بیا د کتاب په ولوستلو بوخت شو خو اوس یې فکر بل ځای و. دې نانواي ته ولاړو او یوه ډوډۍ یې ترې واخسته. د ډوډۍ په خوړلو دې ښار کې وگرځېدو او هغې ودانۍ ته ورسېدو چې په یوې کړکۍ کې خلکو افریقه ته د تلو لپاره ټکټونه اخستل. دې څه وخت هلته ولاړ و او سوچ یې کوو چې که یوه پسه خرڅه کړي نو افریقه ته تلې شي. بیا د خپلو پسونو ته د تلولپاره په لاره روان شو. کله چې دې د ښار د لرغونې مانی څنگ نه تېرېدو نو د ډبرو جوړ په هغو پونیو وختلو چې بره دېوال ته تللي وې یو چا ورته وېلي و چې له دې پونیو د سمندر نه وراخوا د افریقه زمکه ښکارېده. دا یې هم اورېدلي و چې یو وخت عرب قبایلو ټوله هسپانیه نیولې وه. بره له دیوال هغه ټول ښار لیدي شو. هغه وخت باد دده په مخ ولگیدو. دې باد ته به خلکو "لیوانتر" ویل چې د شمالي افریقه مسلمانان ورسره راغلي و. "هغه چرت وهلو چې د پسونو سره پاتې شي او که خزاني پسې ولاړ شي. یو هغه څه و چې دې ورسره آشنا و، د بل ارمان یې لرلو. بیا ځان ته یې وویل، "ما خپل مور پلار پرېښودل او هغوي به "اوس عادت شوي وي، زما پسونه به هم بې له ما عادت شي

په بله ورځ ده شپږ پسونه له ځانه سره کړل او هم هغه دکان ته ولاړو چې مخې ته یې د سپین ږیري سره لیدل. هغه ته یې وویل، "زه حیران یم چې زما ملگري رانه ټول پسونه وپلورل او ویل یې چې د ده رمه ساتل خوبښده." سپین ږیري وویل، "هم دغسې کېږي، دې ته د حمایت اصول واي چې یو ځواک درته د بریالیتوب لاره هواروي" بیا هغه د پسونو معاینه وکړه. یوه پسه پکې گوډه وه خو هلک ورته وویل چې دا د دې عیب نه دی ځکه دا په ټوله رمه کې هوښیاره وه او ډېره وړی به یې ورکوله.

سړي د خزاني په اړه ورته وویل چې دا د مصر د اهرامونو سره نږدې ده او د دې په لټون په هر یو شگون ځان خبروي. داسې شگون په لاره به درته ښکاره کیږي. په دې وخت کې یوه لولکې (پرپرکې یا بورا) د دوي ترمنځ په الوت شوه. ده ته د خپل نیکه خبره را په زړه شوه چې کله یو پتنگ، پرپرکې یا چرچری ستاسو په منځ کې راشي نو دا ښه شگون وي. سپین ږیري وویل، "ستا نیکه ریښتیا ویلي دي، دا ښه شگون وي" شپون حیرانه شو چې هغه څنگه د ده د زړه په خبره پوهه شو؟

سپین ږیري خپله قبا ورته پرانسته نو دې لا نور حیرانه شو. د ده په سینه د سرو زرو یوه تخته ځوړنده وه چې ورباندې په الماسو ډبرو څه لیکلي و. هم د دې تختې ځلا هغه پروڼ لیدلې وه. هغه سړي په تخته کې لگېدلي دوه کاني رابیل کړل چې یوسپین او بل تور و. "دا ډبرې" یوریم او تهومیم نومېږي. توره ډبره د "مثبت" یا د "هو" مانا ورکوي او سپینه د منفي یا د "نه" کله چې ته په شگون پوهه نشي نو دا ډبرې به درسره مرسته وکړي. خو یاد لره چې خپلې فېصلې به پخپله کوي.

شپون هغه ډبرې خپلې کسورې کې کېښودې نو سړي ورته وویل، "دا مه هېروه چې د هرې پېښې سره به ته یو وارمخ کېږي. او د دې مانا به دا وي چې نور به هغسې نه کېږي. د شگون ژبه یاد ووساته او تر ټولو مهمه دا چې تر وروستی نتيجې خپل برخلیک مه هڅوه." یوه کیسه یې ورته وکړه چې د خزاني لټون سره سره د خدای پاک د ښکلې نړۍ نندارې دي. هم وکړي.

شپون چې د افریقه بندري ښار طنجه (طنجیر) ته ورسېدو نو هلته په یوې شراب خانې کې کېناستو او خلکو ته ځیر شو. سرو چلمونه څکول، ښځې په ډلو کې گړځېدې خو مخونه یې پټ و، په مینارونو کې ازانونه و او خلکو په گډه پر زمکه سجدي لگولي. ده ته دا هر څه عجیبه ښکارېدل خو

په دې خفه و چې په عربي ژبې نه پوهېدو. چرت يې وهلو چې د دې ژبې نه پوهېدل به تر مصر د ده سفر اوږد کړي. د پسونو په خرڅولو د ده کسوره اوس د پيسو ډکه وه او زړه يې جوړ و چې دې به چرې يواځې نه وي. کله چې دې د پسونو سره گرځېدو نو د زمکې او د اسمان په مشاهده او د لارې د موندلو هنر يې زده کړې و. په دې خبرو چې د مارغه شته والې بناي چې په هغه زمکه به مار وي او چرته چې بوټي وي نو اوبه ورسره نږدې وي. ده له پسونو ډېر څه زده کړي و. د ترڅو چاپو نه يې گوټ وکړو نو يو چا ترې په هسپانوي ژبې پوښتنه وکړه، "ته څوک يې؟" دې ارامه شو او هغه عرب ته يې وکتل چې ږيره يې خرڅې او دريشي يې کړې وه. دې د هغه ښار اوسېدونکي ښکارېدو.

سړی ورسره کښيناستو نو چاې يې راوغوښتي او خبرې يې پيل کړې. د شپون نيت و چې ده ته د خزاني په اړه وواي خو بيا يې ژبه ونيوله چې هسي نه دې هم رانه لسمه برخه پکې وغواړي. ورته يې وويل چې دې د مصر اهرام ليدل غواړي. عرب ترې پوښتنه وکړه چې "د هغې لپاره خو" ډېرې پيسې پکاري دي، ته دومره سرمايه لري؟

شپون ته دا پوښتنه عجيبه ښکارېده خو بيا يې د سپين ږيري خبره راياده شوه چې "کله ته په ريښتيا يو څه غواړي نو د نړۍ هر شي د دې په تر لاسه کولو کې درسره مرسته کوي." ده د واسکت نه د پيسو کسوره راوويستله او هغه سړي ته يې ښکاره کړه. هغه وخت د شراب خانې خاوند د دوي خبرې په غور اورېدې. د پيسو د کسورې په ليدو دې د دوي ميز ته راغلو او د هغه بل سړي سره يې په عربي ژبې خبرې وکړې. دې يو څه په قهرو. هغه کس ورته وويل، "دې غواړي چې مونږ له دې ځايه ووځو" شپون د مشروباتو د پيسو ورکولو هڅه وکړه نو د شراب خانې خاوند دې له مټو ونيولو او په قهر يې ورته څه وويل. شپون له ده لوړ دنگ و او کولې يې شول چې ورسره پرزوني وکړي خو دې هلته مسافر و.

بل کس هغه يوي خوا ته ورتېله کړو او شپون يې له هغه ځايه راويستلو. بيا يې وويل، "دې ستا پيسو ته غل دي، طنجه د نورو افريقاي ملکونو په څېر نه دي. د دې خپل غله اوډاکوان دي. سبا به قاهرې ته روان شو خو زه به دوه اوبنان واخلم او د دې لپاره مې پيسې پکاري دي" شپون ورته د پيسو کسوره ورکړه او دوي د ښار په کوڅو کې روان شول. يو لوي ميدان

کې رنگا رنگ شيان په هټيو کې پلورل کيده. شپون ننداره هم کوله او په هغه سړي يې نظر ساتلې و. يو وخت يې په زړه کې وگرځېدل چې د پيسو کسوره ترې بيرته واخلي خو بيا يې چرت ووهلو چې دا د ملگرتيا اصول نه وي. دواړه روان و او کله کله به د خلکو په گڼه کې هغه کس وړاندې يا وروسته شو. يوې هټۍ کې شپون يوه بسکلي توره وليده او ورته ودرېدو. مخ يې واړوو چې ملگري ته وواي چې د هغې بيه ورته معلوم کړي خو هغه ورک و.

ده څو شېبې اخوا ديخوا وکتل خو داسې يې څرگنده نکره چې دې وارخطا و. د خلکو گڼه دومره وه چې ځان ته يې وويل، هم دلته به وي. ډېر وخت چې هغه بسکاره نشو نو دې په هم هغه ځای کېناستو. وخت نور هم تېر شو، ازان ووشو او خلکو لمونځ وکړو. بيا هر چا خپله هټۍ وتړله او بازار خالي شو. شپون هم هلته ناست و چې لمر په ډوبېدو شو. ده چرت ووهلو چې نن د لمر خاته پر وخت دې د يو بل ملک اوسېدونکې و، د ده شپېته پسونه و، د تجار لور سره د ليدو ارمانې و. اوس د ورځې په پای کې دې په داسې ملک کې مسافر ناست و چې په ژبه يې نه پوهېدو او يوه پيسه يې هم نه لرله.

بازار تش و او شپون په ميدان کې يواځې ناست و. ځان ته يې زړه بد شو او له سترگو يې اوبسکې توې شوې. ده چرې د خپلو پسونو مخ ته هم نه و ژرلي او اوس خجالت، خداي ته يې ژړل چې ورسره يې بڼه چلند نه وکړې. بيا يې سوچ وکړو، هغه څوک چې په خوبونو باور کوي، خداي هم ورسره دا سلوک کوي. ده خپله کسوره پرانسته چې که پکې د بېرۍ د خواړو نه پاتې ډوډۍ يوه ټوټه پرته وي خو هلته د ده واسکت، کتاب او د سپين ږيري له خوا دوه ډبرې ايښې وې.

د ډبرو په ليدو د ده زړه ډاډه شو. که دا خرڅ کړي نو د بيرته تلو ټکټ يې پرې اخستې شو خو اوس به بېدار ووسي. ډبرې يې په جيب کې کېښودې او چرت کې شو. د شراب خانې خاوند ورته په عربي کې خبردارې ورکولو چې هغه سړي غل و. ده په جيب کې په ډبرو لاس ووهلو داسې لکه چې دا يوه خزانه وه. د سپين ږيري خبرې يې را په زړه شوې چې يوريم او تهوميم نومي ډبرې به درته د شگون په پوهنه کې مرسته وکړي.

ده هغه ډبرې له جيبه راوويستي او بيا يې په كسوره كې واچولې. هغه وخت يې فكر وكړو چې د سپين ږيري خبره ازمويل پكار دي. كسوره كې يې د يوې ډبرې د نيولو هڅه وكړه خو په دې هڅه ډبرې په كسورې كې يوې سوري نه بهر وغورځېدې. تر هغې دې خبر نه و چې د ده كسوره سوري شوي وه. دې په زمكه تپت شو او دواړه ډبرې يې راواخستي. د ده زړه اوس خوشاله و چې سپين ږيري ورسره و او د ډبرو په غورځېدو ده ته يو توري رايايد شو.

شپون د چا په غږ راويښ شو او وي ليدل چې دې د بازار په منځ كې ويده و. سترگې يې وغږولې او د عادت له مخې يې د خپلو پسونو لټه وكړه. خوشاله شو چې د خپلې رمې نه بهي غمه و، يوه ازادي يې احساس كړه چې دې اوس هر چرته تلې شو. راپاسېدو او ورو ورو روان شو. په يو ځاي كې د خواږو پلورونكي خپله هټۍ د يو لرگين څپر لاندې جوړوله. هټۍ وال خوشاله په كار لگيا و. شپون د ده سره د څپر په اودرولو كې لاس وكړو او چې دا تيار شو نو هټۍ وال ورته د ورځې لپاره جوړېدونكي خواږو لومړۍ توتېه وركړه. شپون ترې مننه وكړه او د خواږو په خوړلو وړاندې ولاړو. هلته نور هټۍ وال هم په كار اخته و او يو يې په هسپانوي او بل يې په عربي ژبه خبرو وليدل. داسې بنكارېده چې هغوي د يو بل په ژبه پوهېدل. په دې څو شپو كې هغه دا زده كړي و چې د خبرو لپاره د ژبې پوهنه ضرور نه وه. دې د طنجه په كوڅو كې روان و او د سپين ږيري خبره يې يادوله چې هر څه يو څپر وي.

د دې ښار په يوې غونډۍ د بلورو پلورونكي تجار سهار راويښ شو او د هره ورځ په څپر يې ځان نارامه احساس كړو. ده د تېرو دېرشو كالو نه په دې غونډۍ د بلورو توکي پلورل. خو اوس يې مشتريان كم شوي و. د ده بل كسب نه و زده، بس هم دغه بلور يې ژوند و. يو وخت به ورته د اروپا خلك راتلل او د بلورو توکي به يې اخيستل، گټه يې ډېره وه خو اوس يو بل ښار "سيوتا" كې لوي بازار جوړ و او سپلانيانو به خپله سودا هلته كوله.

په دې غونډۍ د ډبرو خلكو كاربار ته زيان ورسېدو او هټۍ يې تړلې، نورو ځايونو ته تللي و. خو د بلورو د تجار لپاره بله لاره نه وه. كله كله به يو چا د ده په هټۍ كې سر بنكاره كړو او يو نيم شي به يې ترې واخستو. نن هم هغسې ورځ وه. له سهاره دې اوزگار ناست و. خو د

غرمي له ډوډۍ لږ وړاندې يو ځوان د ده دکان مخ ته ودرېدو. د ده جامي سمې وې خو هتۍ وال پوه شو چې هغه پېسي نه لرلې. دې د ډوډۍ لپاره تلو خو اوس وځنډيدو تر څو هغه ځوان ولاړ شي. د هتۍ د پاسه په يو بورډ ليکلي و چې دلته په ډېرو ژبو خبرې کيږي. هغه ځوان وردننه شو او هتۍ وال ته يې وويل، " که ستا خوبنه وي نو زه به په شيشو کې اېښي د بلورو لوبني درته پاک کړم، په دې حال خو هيڅوک به درنه وانخلي " هغه د هتۍ وال د ځواب انتظار ونکړو او وې ويل، " د دې کار په بدل کې راته يو څه ډوډۍ راکړه " هتۍ وال تر هغې ورته هو يا نا نه وو ويلي.

شپون سره نور څه نه و او په دې ښار کې ورته خپل واسکت بېکاره ښکارېدو. دا يې راواخستو او د بلورو لوبني او زينتي توکي يې پرې پاک صفا کړل. دې نيم ساعت په دې کار بوخت و او په دې وخت کې دوه مشتريان راغلل او سودا يې وکړه. کله چې ده کار خلاص کړو نو هتۍ وال په دروازه يو بورډ وځړوو او دې يې ځان سره نږدې ريستوران ته بوتلو. دوي په ميز کېناستل، نو تجار وويل، " تا ته د صفاي اړتيا نه وه. په قران کې امر شوي دي چې اوږي کس ته ډوډۍ ورکړئ. " شپون پوښتنه وکړه، " نو بيا ولې دې رانه کار واخستو؟ " هتۍ وال وويل، " ځکه چې په بلورو ډېره خاوره پرته وه او مونږ دواړو ته پکار وه چې د خپل زهن نه "منفي خيالاتو خاوره مو ليري کړي وې.

له ډوډۍ وروسته هتۍ وال ورته وويل، " زه غواړم چې ته زما په هتۍ کې کار وکړي، ځکه ته چې هلته وې نو دوه مشتريان راغلل او دا يو ښه شگون و " شپون ورته غاړه کېښوه، " زه پاتې ټوله ورځ به درسره کاروکړم، ټول دکان به درته پاک کړم. په بدل کې مې څو پېسي پکاري دي چې سبا مصر ته روان شم " هتۍ وال وخنډل، " که ته ټول کال هم زما په دکان کې کار وکړي او گټه مو هم وکړه نو ته به دومره پېسي ونلري چې مصر ته پرې ولاړ شي. ته خبر يې چې د دې سيمي او د مصر تر "منځ يوه لويه صحرا ده.

دوي دواړه ډېر وخت خاموشه ناست و او شپون غوښتل چې دې مړ شي نو ښه به وي. هتۍ وال هغه خوشالي چې ټوله ورځ د ده په څېره ليدلې وه اوس نه ليده. ورته يې وويل، " زويه، زه به دومره پېسي درکړم چې بيرته

خپل ملک ته پرې ولاړ شي. " شپون پاسېدو، خپله کسوره يې پر غاړه کړه "او وي ويل، " زه به درسره کار کووم، چې يو څو پسونه پرې واخلم شپون تر يوې مياشتې د بلورو د تجار سره کار وکړو او اندازه يې وشوه چې دا دده د خوښې کار نه و. تجار ټوله ورځ به ورته کتل او وېنا به يې کوله چې څه شي مات نکړي. خو ده کار جاري وساتلو او د هتې وال سختې خبرې يې هم په صبر زغملې. ده چې هر شي وپلورلو نو گټه به يې د شپون سره شريکه کړه. ده اوس څو روپۍ سپما کړې وې او حساب يې وکړو چې که همدغسې کار کېدو نو په کال کې به د دې جوگه شي چې څو پسونه واخلي.

يوه ورځ يې هتې وال ته وويل، " زه غواړم چې د زينتي شيانو لپاره د شيشي يوه الماری جوړه کړم. دا به له هتې بهر کېدو چې د غره ډډې نه تېرېدونکي سيلانيان يې وويني. تجار وويل، " ما چرې هم داسې الماری نه ده جوړه کړې او که بهر مو کېښوده نو خلک به ورسره ټکر وکړي او هر څه به مات شي " شپون وويل، " زه چې کله د رمې سره په بېدیا گرځېدم نو هلته پسونو ته د مار د چيچلو خطر و خو ما به بيا هم رمه " بېوله.

تجار يو مشتري ته پام وکړو چې درې لوبښي يې ترې واخستل. د ده کار بار اوس د پخوا په شان روان شوې و او نه يې غوښتل چې اضافه څه وکړي. د شپون نه يې پوښتنه وکړه، " ته د مصر اهرام ته ولې تلل غواړې؟ " ده اوس د خزانې د خبرې نه ډډه کوله نو ورته يې وويل، " ما د دوي په اړه ډېر څه اورېدلي دي. " هتې وال وويل، " اهرام د تيرو ډېرې دي، ته د خپل کور په انګن کې هم داسې ډېرې جوړولې شي " شپون ورته " وويل، " تا چرې د اوږد سفر خوبونه نه دي ليدلي؟ "

څو ورځې وروسته هلک بيا د الماری خبره ورياده کړه نو هتې وال په قهر شو چې ولې د لوبښو نندارتون جوړول غواړي. شپون وويل، " زه خپلو پسونو ته تلل غواړم، اوس چې قسمت مو ښه دي نو له دې بايد گټه واخلو. " هتې وال وويل، " د مسلمان په حيث زه پينځه فرايض لرم، يوه د خداي په وحدانيت باور، بل پينځه وخته لمونځ، دريم په رمضان کې روژې او څلورم د خپل مال نه بي وزلو ته ورکړه. پينځم حج دي.

هغه بله ورځ تا ويلي و چې زه دسياحت خوبونه وينم نو زما خوبونه د مکي معظمي د زيارت په اړه وي، هغه ستا د اهرامونو نه هم ليري دي. " شپون "ورته وويل، " نو ته ولي خپل خوب نه ريښتيا کوي؟

ده وويل، "زه پوهيرم چې له ما بي وزله خلک هم حج ته ځي. زه هر کال زر واري د حج خوبونه وينم. له دي صحرا تېرېږم. مکه زما منزل دي خو زه ورته تلل نه غواړم ځکه وېرېږم چې حج مي وکړو نو زما د ژوند جواز به ختم شي. بيا به کوم خوب وينم؟ په دي لاره ډېرې قافلي د حج لپاره ځي او ما سوچ کوو چې دومره پيسي سپما شوي نو ولاړ به شم. خو حج زما منزل دي او څوک چې منزل ته ورسيري نو بيا نور خوبونه " نشي ليدې. ما ته د حج خوبونه خوند راکوي

په هغه ورځ ده شپون ته د الماري جوړولو او د بهر ايسودو اجازه ورکړه. بيا دوه مياشتي تېرې شوي او د نندارتون له کبله ډېر مشتريان دکان ته راغلل. گټه ډېره شوه او شپون حساب وکړو چې د کال تر پاي به دي نور پسونه هم واخلې او يو عرب تجار سره تجارت پېل کړي. ده اوس عربي ژبه هم زده کړې وه. هغه دوه ډېرې يوريم او تهوميم چې وروستي ځل يې په بازار کې ليدلې وې بيا يې نه وې ليدلې. د ده لپاره مصر اوس هم هغه هومره ليري و څومره چې د تجار لپاره مکه معظمه خو ده نوي شيان زده کړي و

يوه غرمه يې وليدل چې يو سپل گر په غونډۍ د ختلو نه وروسته په قهر زوره زوره لگيا و چې هلته د مشروب يوه هټۍ هم نه وه. شپون هټۍ وال ته وويل، " رايحه هغو خلکو ته چاي ورکړو چې په غونډۍ خېژي " ده وويل، " شاو خوا ډېرې قهوه خانې دي " شپون وويل، " که مونږ ورته د بلورو په گلاسونو کې چاي ورکړو نو دوي به رانه لوبني هم اخلي " د هټۍ وال دا خبره خوبه نه وه او شپون ته يې وويل، " بيا به نور خلک هم دا کار پېل کړي او زه به ترې وروسته پاته شم " خو د ورځې په پاي کې يې ورته د چايو د خرڅولو اجازه ورکړه

د غونډۍ په سر چې سپلانيان راوختل نو مخامخ ورته د بلورو يو دکان کې د چايو څښلو ځاي ښکاره شو. چاي په ښکليو گيلاسونو کې چې وڅښل شي نو خوند يې ډېر وي. هر څوک د چايو نه وروسته هم هغسې گيلاسونه د کور لپاره غواړي. په لږو ورځو کې د دي هټۍ شهرت هرځاي ته ورسېدو. سيلانيانو به نورو ته هم د دي هټۍ درک ورکوو اوځيني

سیلانیان به د هتی لیدو لپاره ورتل. بیا نورو تجارانو هم ژر ژر داسې هتی پرانستې چې پکې د زینتی توکو سره چاې یې هم پلورل. خو د بلورو د هتی ځانگړتیا دا وه چې د غونډۍ په سر جوړه وه او هلته بله داسې هتی نه وه. مشتریان دومره ډېر شول چې هتی وال دوه نور ملازمان د کار لپاره وساتل او اوس د بلورو سره سره ده د چایو کاروبار هم پېل کړو.

شپون د لمر خاته نه وړاندې راوینش شو او خپل عربي لباس یې واغوستو. په افریقه کې اوس د ده یوولس میاشتې او نهه ورځې شوې وې. خپلې یې په پښو کړې او په پوښو بنکته شو. ټول ښار تر اوسه ویده و. ده د بلورو په گیلاس کې د چایو سره د ډوډۍ یوه ټوټه وخوړه، د دکان نه بهر پیتاوي ته کښاستو او چیلیم یې څکول. د ده د روپیو کسوره اوس ډکه وه چې یو سل او شل پسونه اود بیرته تلو ټکټ یې پرې اخستې شول. ده له افریقه د شیانو د تجارت جواز هم تر لاسه کولې شو.

هتی وال چې راوینش شو نو دواړو چاې وڅښلې او شپون ورته وویل، زه نن بیرته وطن ته ځم، غواړم چې څو پسونه واخلم او پخواني کارپېل کړم. ته هم دومره پېسي لري چې مکې معظمې ته ولاړ شي. هتی وال شیبه غلې و، نورې چاې یې په گیلاس کې واړولې او شپون ته یې وویل، "تا زما په هتی کې یو نوې روح پوه کړه او زه په تا ویاړم. خو ته پوهېږي چې زه مکې ته نه ځم او ته هم بیرته د شپونو ژوند ته نه ځي. شپون خپلې کوټې ته ولاړو او جامې کالي یې راټول کړل نو درې بوجی ترې ډکې شوې. ده اخوا دېخوا وکتل نو د شپونو کسوره یې ولیده چې له ډېرې مودې یې نه وه لیدلې. ده ترې خپل واسکت راووېستلو چې یو چا ته به یې ورکړي نو له دې دوه ډېرې راولوېدې. یوریم او تهومیم

ده ته سپین ږیرې را په زړه شو. ځان ته حیرانه و چې دومره موده یې د هغه خیال هم نه وکړې. داسې احساس یې وکړو چې اوس دې ورته نږدې و. ده خپله کسوره راواخسته او نور شیان یې پکې وړ ومنډل. بنکته ولاړو نو هتی وال د دوو سېلانیانو سره په خبرو بوخت و چې په هتی کې یې چاې څښلې. د هغه موسکا ورته د خواړو خرڅوونکي د موسکا په څیر ښکاره شوه. داسې موسکا د هغه سپین ږیرې په مخ هم وه چې دوه ډېرې یې ورته ورکړې وې. ده د هتی وال سره په مخه ښه ونکړل ځکه د نورو

خلکو په مخکې يې ژړا خفگان نه خوبښدل. کسوره يې په اوږه واچوله او مخ په ښکته روان شو. ده اوس خپلې فېصلي پخپله کولې شوي په هغه ودانۍ کې ناست انگرېز د يو کيميا گر په لټون سفر ته راوتلې و. ده د خپل پلار ټوله شته مني د کيميا گري د فن په زدکړه خرڅ کړې و او اوس يې په يو کتاب کې ولوستي و چې يو عرب په دې کې بريالي شوي و چې سره زر جوړ کړي. هغه اروپايي ملکونو ته هم تللي و او داسې ويل کيده چې عجيبه ځواک يې لرلو او عمر يې دوه سوه کاله و. ده هر فلز په سرو زرو بدلولي شو او د الفيوم په نخلستان کې اوسېدو. د دې ودانۍ نه بهر د انگرېز لپاره د يوې قافلي تابيا کيده

دنده د څارو د مردارۍ او د خولو بوي خپور و. خوانگرېز دا هر څه زغملي و او د مهمو کتابونو په مطالعه يې ځان بوخت کړې و. يو ځوان عرب هم د خپل دروند پېټي سره هلته تم و او له اروپايي يې پوښتنه وکړه چې دې چرته روان و. انگرېز ورسره په سمه خله خبرې ونکړې. ده وليدل چې عرب د هسپانوي ژبې يو کتاب را وويستو او په ولوستلو بوخت شو. انگرېز چې وليدل نو فکر يې وکړو، دا ښه خبره ده چې زه هم په هسپانوي پوهېږم، که دې هم الفيوم ته روان دې نو په لاره ورسره خبرې کولې شم هغه ځوان چې پخوا شپون و، د تېرو دوو کالو نه هم هغه کتاب ولوستلو چې په سر کې يې د جنازې خبره ليکلې وه. تر اوسه يې څو پاڼې ولوستي وې. ځان سره يې وويل، ما د بلورو تجارت د پرېښودو په اړه سوچ نه و کړې خو اوس د خزاني په لټون راوتلې يم. دا انگرېز راسره سمې خبرې نه کوي، که نه ملگرتيا به يې کړې وې. ده کتاب بند کړو ځکه نه يې غوښتل چې د انگرېز پېښې وکړي. ده د خپلې کسورې نه دوه ډبرې راوويستي او په لاسونو کې يې واړول

انگرېز وويل، "يوريم او تهوميم" ځوان هغه ډبرې ژر پخپلې کسورې کې کيښودې او وې ويل، "دا د پلورلو لپاره نه دي" انگرېز ځواب ورکړو، "دا دومره مهم هم نه دي، د بلورو په تيرو کې وي. د بلورو تيرې په زرگونو او په لکونو په شمير موندل کيږي. زه خبر نه ووم چې دا ډبرې په دې سيمه کې هم وي." بيا يې خپل جيب نه هم هغسې تيرې راوويستلې. "دا ډبرې سپېڅلي گڼل کيږي او مسيحي پادريان يې د سرو زرو په تختو کې لگوي او په غاړه يې اچولي وي

خوان خوشاله شو، "ته په شگون باور لري؟" انگرېز وويل، "په ژوند کې هر څه شگون وي" د دوي خبرې د يو چاغ عرب په راتگ پاي ته ورسيدې چې دوي ته يې د الفيوم د قافلي د تگ خبر ورکړو. خوان وويل، "زه خو مصر ته روان يم" عرب وويل، "الفيوم په مصر کې دې، ته څنگه عرب يې؟ هغه سړي ولاړو نوانگرېز ترې پوښتنه وکړه، "ته هم د کيميا گر سره ليدو ته روان يې؟" خوان وويل، "زه د يوې خزاني په لټون يم" خو ژر پخپلې خبرې پښيماڼه شو. انگرېز د ده خبرې ته څه پام ونکړو "او وي ويل، "زه هم په يو لحاظ دا کار کووم بهر د قافلي د تگ لپاره اوبنانو ته پري اچول شوي و. يورپره ور چې "سترگي يې توري وي، دوي ته وويل، "زه د کاروان سالار يم په دې قافله کې د سفر لپاره دوه سوه سړي، بنځي او ماشومان راټول و، څلورسوه اوبنان، اسونه، نورڅاروي او مارغان هم و. ډېرو سړو سره توري او توپکي وي او دومره شور و چې سالار به خپله خبره څو واري تکرار کړه. بيا د خوندي توب لپاره په زوره دعاگانې وشوي او د نغاري په يو درز سپاره روان شول. هغه خوان اوانگرېز پخپلو اوبنانو کېناستل. دانگرېز په اوبن د کتابونو ډک صندوقونه هم بارو. کاروان ختيځ لوري ته روان و. هر سهار به يې سفرپيل کړو. د غرمې به پراو و او ماڅيگر به بيا روان شو.

هغه خوان اوس په صحرا کې نويو شيانو ته کنل او يا به په کتاب بوخت و. يو ساربان ورته وويل، "زه څو واري د دې شگلنو زمکو نه تېر شوي يم. صحرا دومره لوي وي چې انسان ته پکې ځان ډېرکوچني ښکاري." خوان غلي و او هم هغه هوا يې احساسولې شوه چې د تعريفه د کلا په سر يې احساس کړي وه. ده د خپلو پسونو او د تجار د لور په اړه چرت وهلو چې په څه حال به وي. اوس د کاروان سفر د ده مکتب و ځکه په صحرا کې يواځې شگه نه وه، کله کله ډبريني غونډۍ هم ښکارېدې.

يو وخت د کاروان مخ ته لويه غونډۍ راغله نو دوي ترې تاو شول او په مخ ولاړل. د څاروو پښې به په شگه ارام وي او دوي به د تگ پر وخت هڅه کوله چې په ډبرو پښې کې نه ږدي. کله کله په اوچي مالگي پوښلي جهيل به ښکاره شو نو د څاروو گامونه به گړندي شول. ساربان او نورکسان به له اوبنانو او اسونو ښکته شول چې دوي له هغه ځاي ژر ولاړ شي. کله چې سهار به يو ستوري وليدل شو نو پوهېدل چې دوي د اوبو او د

کجوري ونو ته نردي دي. حوان اوس خپل اوبن په بڼه توگه روانولي شو او ده سره يې ملگرتيا شوي وه.

کله به په لاره د يو بل کاروان سره مخ شول. هغه وخت دوي به يو بل ته داسې شيان ورکول چې دوي سره اضافه و يا نه به و. کله کله به په تورو جامو کې مخ پټ کسان په اوبنانو يا اسونو سپاره راڅرگند شول او د کاروان سره به يې مزل کوو بيا به يې درک نه و. دا هغه بدوان و چې د کاروان ساتنه يې کوله. په صحرا کې هم غله او وحشي قبایل اوسېدل. د شپې به ساړه و او دوي به د اور چاپيره ناست و.

يوه شپه څاروان خلکو ته وويل چې په قبایلو کې د جنگ اواز ده. انگرېز پوښتنه وکړه، "ايا مونږ په خطر کې يو؟" څاروان وويل، "څوک چې يو واري صحرا کې داخل شي نو بيرته نشي تلې" حوان هغه انگرېز ته ډاډ ورکړو چې مونږ که هر څومره اخوا دېخوا ولاړ شو او لاره ورکه کړو، اخر خپل منزل ته رسېږو" يوه شپه دوي دواړو له خوب نه ورتلو او د پړاو چاپيره يې قدم وهلو. حوان هغه ته د خپل ژوند کيسه وکړه. انگرېز ورته د کيميا او د فلز معلومات ورکړل. ده ترې کتابونه وغوښتل او څو ورځې دا يې ولوستل. بيا يې بيرته ورکړل. انگرېز ترې وپوښتل، "څه دي "ترې زده کړل؟" حوان وويل، "دا ټول معلومات ډېر ساده دي

د الفيوم نخلستان ته په رسېدو حوان چېرانه پاتې شو. دا ځای د هسپانيې د يو ښار نه هم لوی و. ټول ځای د کجورو په ونو پټ و چې شمېره يې پنځوس زره وه، پکې درې سوه کوهيان و او منځ کې بې شمېره خېمې ټک وهلې وې. انگرېز وويل، دا خو د الف ليلا د داستان په څېر ځای دی، دلته قبایل به راباندې حمله خو ونکړي؟" څاروان وويل، نخلستان د تل لپاره د امن ځای وي دلته زيات تر بنځې او ماشومان اوسېږي، د قبایلو جنگونه په صحرا کې کېږي. نخلستان د پناه ځای وي" د جنگ د خطر له کبله د دې قافلي خلکو ته د استوگنې لپاره بڼه ځای ورکړې شو. ټولو ته اعلان ووشو چې خپله وسله دې د ساتونکي قبيلې سردار ته وسپاري. په نخلستان کې د پوځي او د جنگيالي لپاره ځای نه و. حوان وليدل چې انگرېز يوه طفچه له خلتي راوويستله او سردار ته يې وسپارله.

دوي ستړي و نو په بېلا بېلو خېمو کې ويده شول. د حوان سره پينځه نور صحراوي حوانان و چې په بل سهار له خېمې بهر يې ترېنه د ښارونو کيسې اورېدل غوښتي. ده د خپل شپانه توب ژوند کيسه وکړه او د بلورو د هټی

خبره يې پېل کړې وه چې انگرېز ورپسې راغلو او وي ويل "زه د ډېر وخت نه د کيميا گر په لټه يم خو پيدا مي نکړو. ته راسره مرسته وکړه" بيا دوي ټوله ورځ گرځيدل خو اخر د يو کوهي سره نږدې کېناستل. ځوان ورته وويل چې چا نه به پوښتنه وکړو خو انگرېز نه غوښتل چې خلک ترې خبر شي. وروسته يې وومل چې ځوان به له چا په عربي پوښتنه وکړي. انگرېز مایوسه شو خو ځوان ورته وويل، "زه هم د کيميا گر په اړه نه ووم خبر، له تا مي واورېدل، ممکن په دې نوم يې څوک نه پېژني" انگرېز وويل، "بڼه نو بيا داسې وکړه چې له دوي پوښتنه وکړه چې دلته د ناروغانو درملنه څوک کوي؟"

ده يوې ميرمنې ته چې له کوهي يې خپل مشک ډکوو پوښتنه وکړه. هغې ورته وويل چې د داسې سړي په اړه يې څه نه دي اوريدلي خبردارې يې ورکړو چې په تور لباس کې بڼځې واده وي او پردې سړي دوي سره خبرې نشي کولې او پکار ده چې دې د هغوي د رواياتو درناوي وکړي.

ډېرې بڼځې په تورو جامو کې د اوبو لپاره راغلي خو د انگرېز په ټينگار هم ځوان له هغوي سره خبرې ونکړې. يو سړي راغلو نو ده ترې پوښتنه وکړه. هغه وويل، "زمونږ علاج خداي پاک کوي" هم دغسې ډېرو سړو ورته سم ځواب ورنکړو. اخر يوه ځوانه بڼځه راغله چې منگې ورسره و او توري جامې يې نه وې اغوستې. ځوان چې د هغې توري سترگې وليدې. نويوي بلي نړۍ ته يې کډه وکړه. د مينې او د بنايست نړۍ ته هغه فاطمه نومیده او ددې د پوښتنې په ځواب کې يې وويل، "هغه سړي د نړۍ له هر راز نه خبر دي او د صحرا د جناتو سره هم خبرې کولې شي"

. بيا يې يو خوا ته اشار وکړه چې دې هلته اوسيدو په بله ورځ ځوان بيا د هغه کوهي په غاړه ناست و او په دې حېرانه شو چې انگرېز هم هلته و او د صحرا خوا ته ځير و. ده ته يې د کيميا گر سره د ملاقات کيسه وکړه. "ده رانه پوښتنې وکړې چې ما کله د فولاد نه سره زر جوړ کړي و، ورته مي وويل چې هم دغه چل ترې زده کول غواړم. ده راته وويل چې کوشش کوه او همت وکړه. انگرېز ډېر مایوسه و چې زما د ټول سفر پايله دا وه؟"

ځوان ورته وويل، بڼه ده نو کوشش کول پکار دي. انگرېز ولاړو نو فاطمه رابنکاره شوه. منگې يې ډک کړو نو ځوان ورته وويل، "زه تا سره واده

کول غواړم." د هغې له لاسه منگې ولوېدو او ټولې اوبه ترې وبهېدې. ورته يې وويل چې دې د خزانې په لټون راوتلې دې او جنگ که هر څو بد شي دې خو د ده لپاره بڼه وه چې خپله مينه يې وموندله. فاطمې وويل، "جنگ به يوه ورځ ختم شي." هغې منگې بيا ډک کړو او روانه شوه په راتلونکو څو ورځو کې ځوان به هره ورځ کوهي ته تلو او د فاطمې سره يې خبرې کولې. ده اوس نه غوښتل چې مصر ته ولاړ شي خو هغې ورته وويل چې دی خپل خوبونه ريښتيا کړي او دا به يې انتظار کوي. انگرېز د خپلې خېمې مخ ته يوه بټۍ جوړه کړې وه چې پکې هر وخت اور بلېدو. په دې اور به يو شفاف مرتبان ايښي و

ځوان به صحرا ته ورتلو او يوه ورځ د کجورو د ونو نه اخوا په شگلنو تيزو کې يې صدف وليدل. ده سوچ کوو دا زمکه به يو وخت د سمندر په تل کې وي. بيا پخپل سر يې د حرکت احساس وکړو نو اسمان ته يې وکتل. هلته دوه باز په الوت و. دې يو څه خوب وړې غونډې شو او وي ليدل چې يو باز په بل حمله وکړه. هم هغه وخت ده پخپل تصور کې يو پوځ وليدو چې د تورو سره په نخلستان کې را دننه شو. دې هيښ شو. غوښتل يې چې دا انځور له ذهن نه وباسي. د سپين ږيري خبره يې په زړه شوه چې شگون ته پام کوه

دې بېرته د کجورو ونو ته ولاړو او نخلستان ورته خوندي نه بنکارېدو. يوې ونې سره څاروان ناست و چې په ليدو يې ورته وويل، يو پوځ را روان دې، ما د خوب په حالت کې دا پوځ وليدو" ده ورته وويل، صحرا د انسان زړه روښانه کړي، ته بايد د قبيلې سردارانو ته حال وواي" ځوان وويل، دوي به را پورې ملنډې وهي" څاروان وويل، "دوي صحراي خلک دي او په شگون پوهېږي

د نخلستان په منځ کې ځوان د سپينې خېمې ساتندوي ته ولاړو او وې ويل، "ما په صحرا کې شگون ليدلې دې" ده ورته څه وونه ويل او دننه ولاړو. کله چې را بهر شو نو سپين او طلاي عرب لباس اغوستي يو ځوان ورسره و. ځوان ورته د باز اود پوځ په اړه وويل. په هغه شپه سپينه خېمه کې ډېر خلک راټول و. ځوان چرې د داسې ځاي تصور هم نه وکړې. په فرش قيمتي قالينې غوړيدلې وې او په لاس جوړ د سرو زرو فانوسونه پکې ځوړند و چې شمعي پکې بليدې. د خېمې په بل سر کې سرداران ناست و او شا ته يې د زري کار بالښتونه و. خدمت

گارانو به د مېوې او د چایو پک طشتونه، چیلمونه ورته کېښودل. هلته اته سرداران ناست و او ځوان ټولو ته وکتل چې مشر به یې څوک وي. هغه د دوي د پوښتنو ځوابونه ورکول او د خپل خوب په اړه یې وویل. ټولو د یو بل سره په داسې عربي خبرې کولې چې دې پرې نه پوهیدو. بیا یو سپین ږیرې ورته وموسېدو، "دوه زره کاله پخوا یو کس خوبونه لیدل، هغه خپلو ورونو په کوهي کې واچوو. زمونږ تجارانو دې مصرته یورو او هلته دې مریې شو. د ده نوم یوسف علیه السلام و. ده د فرعون د خوب تعبیر وښودلو. مصري د قحطۍ نه وژغورلو. دې هم له نااشنا وطن هلته ورغلي و او بناي ستا د عمر و. مونږ د صحرا د روایاتو درناوي کوو او هیڅوک نخلستان کې جنگ نه کوي. مونږ د خپل دښمن سره لوز نامه کړې ده خو سبا به دا فسخ کړو. هیڅوک به په نخلستان کې وسله نه گرځوي خو سبا ټوله ورځ به مونږ د وسلې سره د خپل دښمن څارنه کوو. د دښمن د لسو کسانو په وژنه مونږ تا ته د سرو زرو یوه ټوټه انعام کې درکوو. خو که سبا ماښامه پورې هیڅ ونه شول نو یوه وسله به په تا وکاروو.

ځوان له خېمې راوتلو او د څوارلسمې سپوږمۍ ته یې وکتل. دې پخپلو خبرو پښیمانه نه و. تر اوسه یې ژوند لکه د یو جواړي تېر کړې و. که سبا دې ووژل شو نو مانا یې دا وه چې خدای پاک د ده راتلونکې بدلولو ته تیار نه و. دې د نورو شپانو نه بڼه و چې خلیج نه پورې راغلو او دومره لویه صحرا یې ولیده، فاطمه یې ولیده. ناڅاپه دورې باد شوي او د اس د پښو درزا ده ته ډېره نږدې ودرېده.

د ده مخ ته یو ډېر تکړه اس ولاړ و چې ورباندې په تور لباس، تورپټکي، په تور نقاب پټ مخ سړي ناست و. د ده په اوږه یوباز ناست و. ده خپله توره راوویستله چې د سپوږمۍ په رڼا کې وځلېده. وې ویل، "چا د بازونو د پرواز د مشاهدې جرات وکړو؟ د ده غږ ډېر لوړ و او انگازه یې هرې خوا ته خپره شوه. ځوان وویل، "ما دا جرات کړې دي" او د توري د گوزار خورلو لپاره یې خپل سر تیت کړو. خو هغه سړي خپله توره ښکته کړه او د دې څوکه د هلک د تندي سره ولگیده. د هغه له تندي د ویني یو څاڅکي پر زمکه پریوتو.

سپوږغلي و خو بیا یې وویل، "تا ولي د مارغانو د پرواز مشاهده وکړه؟" ځوان وویل، "ما هم هغه څه ولیدل چې مارغانو راته ښودل، دوي

نخلستان ژغورل غواړي " سړي وويل، " خداي چې څه غواړي، هغه كوي، ته څوك يې چې دا بدلول غواړي؟ " ځوان وويل، " كوم خداي چې پوځونه جوړكړي دي، باز يې هم جوړكړي دي او ما ته يې د باز ژبه رابنودلې ده. " سړي د ده له تندي توره ليرې كړه او وې ويل، " د خپلې وړاند وېښې سره احتياط كوه، كله چې څه وليكل شي نو د هغې د بدلولو لاره نه وي " ځوان وويل، " ما يواځې پوځ وليدو، د جنگ پايله مې نه ده ليدلې " سړي ترې پوښتنه وكړه چې په صحرا كې يې څه كول نو ده ورته د خپل خوب خبره وكړه. هغه خپل اس تاو كړو نو ځوان ورته په چيغه وويل، " ته كوم ځاي اوسېږي؟ " سړي جنوب ته اشاره وكړه نو ځوان پوهه شو چې ده كيميا گر سره يې ملاقات كړې و.

په بل سهار د الفيوم په ونو كې دوه زره وسله وال كسان ځاي پر ځاي و او له غرمې وړاندې په افق پينځه سوه قبايل رابنكاره شول. په ظاهره دوي بې وسلې بنكاري ټول او د نخلستان په منځ كې لوي سپينې خېمې ته ولاړل. خو د رسېدو سره يې له خپلو تورو جامو ټوپكې او توري راوويستلې او په تشه خېمه يې يرغل وكړو. د نخلستان سپرو دوي له هرې خوا گيركړل او په نيم ساعت كې يې ټول ووژل. يوسالار يې پاتي شو او هغه د مشر سردار مخ ته يې يوړو نو ترې پوښتنه وكړه، " تاسو ولې د نخلستان روايت نه سر غړولي و؟ " ده وويل، " زما خلك اوږي تزي او " سترې و، غوښتل مو چې د بل جنگ نه وړاندې دا نخلستان ونيسو د يرغل كوونكو سالار د كجوري د يوې ونې سره غرغره كړې شو. مشر هغه ځوان راوبللو او د سرو زرو پنځوس ټوټې يې ورته وركړې. بيا يې وويل د يوسف عليه السلام په شان ته د مشير په توگه مونږ سره كار كولي " شي

كله چې د ماښام لومړۍ ستوري رابنكاره شو نو ځوان جنوب لوري ته روان شو. هلته يوه خېمه ولاړه وه او ځينو لارو ورتو وويل چې په دې كې پېريان اوسېدل. خو دې د خېمې نه بهر په انتظار شو. كيميا گر په اس رابنكاره شو چې په اوږو يې مړه بازان رااخستي و. د ده په ليدو يې ورته وويل، چې دې بايد هلته نه وي.

دې د اس نه رابنكته شو او ځوان ته يې دننه راتلو اشاره وكړه. هغه خېمه هم د نخلستان د نورو خېمو په څير وه. ځوان اخوا دېخوا وكتل خو هلته نه پاتې وې او نه اوزار. د كتابونو څو ډېرې، د ډوډۍ پخولو شيان او يوه

قالينه پر زمکه هواره وه چې مرموز انځورونه پرې جوړ و. کيميا گر ورته وويل، " کبنه، مونږ به يو څه څښو او دا بازان به وريټوو." ځوان په زړه کې کرل رېبل چې ايا دا هم هغه بازان و چې ده په اسمان کې ليدلي و؟ خو هيڅ يې وونه ويل. اور بل شو او څو شيبې وروسته خپمه د پخلي له خوشبوي ډکه شوه.

ځوان پوښتنه وکړه چې کيميا گر ولې د ده سره ليدل غوښته نو هغه ورته د شگون وويل او دا چې هوا ورته ويلي و چې د خزاني د تر لاسه کولو لاره به ورته ښايي. ځوان وويل، " ما خپله خزانه تر لاسه کړې ده، زه يو اوبښ او د سرو زرو پنځوس ټوټې لرم او پخپل وطن کې به ډېر شته من کس يم" هغه ورته وويل، " دا هر څه خزاني پورې هيڅ اړه نه لري. ته خپل اوبښ خرڅ کړه او اس واخله ځکه اوبښ په زرگونو ميله سفر کوي او نه ستړي کېږي خو يو واري خپلې گونډې پر زمکه کېږدي او مړ شي. اس داسې نه دي، تا ته د هغه ستړيا ښکاري او هم هغه هومره کار ترې اخلي، کله چې " امري هم ته ترې خبرېږي

په بله شپه ځوان په يو اس سپور د کيميا گر خپمې ته راغلو چې د ده په ليدو په يو ټوپ پخپل اس سپور شو. د ده په اوږه يو باز ناست و، ځوان ته يې وويل " په صحرا کې هرځاي چې دې ژوند ليدلو نو راته وايه، هم هغه خلک خزانه موندلي شي چې په صحرا کې د ژوند نښې ليدې شي". ځوان وړاندې او کيميا گر ورپسې نيم ساعت روان و. يوې تيرې سره د ځوان اس ورو شو نو کيميا گر ټوپ کرل، د يو ډبرې سره په سوري کې يې لاس دننه کړو او څو شيبې يې د څه شي سره کشمکش و، بيا يې يو تور ښامار له لکې نيولي راويستو.

د دې تور ښامار زهر انسان په يوه شيبه کې وژلي شي او ځوان خبر و چې کيميا گر به يې په سوري کې چيچلې وي خو د ده په مخ د تکليف احساس نه و. دې خپل اس ته ولاړو، توره يې راواخسته او د دې په څوکه په شگه يې يوه دايره جوړه کړه. کله چې مار يې په دې دايره کې يې کېښودو نو هغه آرامه شو. ځوان ته يې وويل، " دې مار تا ته په صحرا کې د ژوند شگون ښکاره کړو او زه د دې په لټون ووم.

ځوان اوس نارامه و، " زه په نخلستان کې اوسېدل غواړم، دلته فاطمه ده او زما لپاره د خزاني نه کمه نه ده. که زه پاتې شوم نو څه به وشي؟" کيميا گر ورته وويل، " ته به د نخلستان مشير شي، ډېر مال، پسونه او

اوبنان به ولري، فاطمي سره به واده وكړي او د صحرا د ژوند سره به بلد شي. بل كال تاته به هغه خزانه را ياده شي. تاته به هر وخت يو شگون د دې لاره بنايي خو ته به نه ځي. ته به هره شپه اخوا دېخوا گرځي او فاطمه به درته خفه كېږي چې د هغې له كبله تا خپل لتون پرېښودو. بيا ته به خبرېږي چې ستا خزانه ورکه ده. ته به شگون نشي تر لاسه کولي او کله چې قبایلي سرداران دا وويني نو تا به د خپلې عهدې نه وشړي. خو ته به يو لوي تجار يي او هر وخت به دا چرت وهي چې تا ولي د خپل بخت ملگرتيا ونکړه خو بيا به ډېر ناوخته وي "خوان وويل، "زه به سهار تا "سره ځم"

د سپېده چاودې نه دوه ساعته وړاندې ده په خېمه کې يو هلک ته وويل چې دې د فاطمي خېمې ته دې بوځي. په بدل کې يې ورته د سرو زرو يوه ټوټه ورکړه. هلته په رسېدو يې وويل چې فاطمي ته د ده پيغام ورکړي چې دې ورته په انتظار و او يوه بله د سرو ټوټه يې هم ورله ورکړه. دې د فاطمي سره د کجورو ونو ته ولاړو. دا د نخلستان د اصولو سرغړونه وه خو ځوان اوس دومره پرواه نه ساتله. فاطمي ته يې وويل چې دې مصر ته روان و خو بېرته به راشي ځکه ده ورسره مينه لرله. هغې ورته وويل چې دا به يې لاره څاري، د صحرا بڼې تل په انتظار وي

کيميا گر هغه ځوان ته په لاره وويل، "څه چې دې شا ته پرېښي وي د هغې په اړه سوچ مه کوه." ده خپل باز د بنکار لپاره واستولو چې پخپلو پنجو کې به يې سويه او مارغان راوړل. دا به يې د ډوډۍ لپاره په اور وريټول. په اوومه ورځ دوي د شپې پړاو وکړو نو کيميا گر ورته خپله د اوبو بټکه ورکړه، "ته د خپل سفر په وروستي پړاو کې يې." ځوان وويل، "تا راته يوه خبره هم را ونه بنودله، تا ته ولي کيميا گر واي؟" هغه وويل چې دا علم يې د خپل پلار نيکه نه زده کړي و خو ده سره زر نه جوړول. د کاینات د تخليق په راز ځان خبر کړه او د دې لپاره د خپل د زړه غږ واوره. راتلونکي دوه ورځې دوي په خاموشي له صحرا تېرېدل ځکه په دې سيمه کې خونړي جنگونه روان و. کله کله به يې په افق وسله وال کسان وليدل او د ځوان په زړه کې به وېره پيدا شوه خو کيميا گر ورته ويلي و چې د خپل زړه پوهه لوي کار و

په بله ورځ د قبایلو درې کسان په دوي ورپېښ شول، وي نيول او پوښتنه يې ترې وکړه چې هلته يې څه کول. کيميا گر وويل، "زه د خپل باز سره

بنکار ته راوتلي يم. " دوي له اسونو رابنکته او تالاشي کړل. د خوان نه يې پوښتنه وکړه، چې ولي دومره سره زر ورسره و. ده وويل چې د مصر اهرامونو ته روان و او دا يې د لارې خرڅ و. د کيميا گر په شيانو کې د بلورو په يو بوتل کې مایع وه چې د چرگې د اگې نه لږ لوی د ژير رنگ شيشې اگې پکې ايښې وه. هغوي ته يې وويل چې دا مایع د کایناتو يو جز و او هر څوک چې يې وڅښي هغه ناروغه کيږي نه. د دې شيشې يوه ټوټه هريو فلز په سرو زرو بدل کړي. عربانو په دې خبره وځانډل او کيميا گر هم په خدا شو. دوي ورته د سفر اجازه ورکړه.

لږ وړاندې ولاړل نو خوان ترې پوښتنه وکړه چې تا ولي هر څه هغو کسانو ته وويل. کيميا گروويل، " تا ته يو ساده درس ورکولو لپاره. کله چې تا کې ډېر جوهر وي او نورو ته يې واي نو هيڅوک درباندي باور نه کوي."

يو بل ځای بيا د قبایلو سره مخ شول چې دوي يې وړاندې نه پرېښودل خو کيميا گر ورته وويل دوي ډېر ليرې نه ځي. د اهرامونو نه د دوو ورځو منزل پاتې و چې خوان وويل ډېر ژر به مونږ له يو بل بېل شو نو خپل علم دې راته وونه بنودلو. کيميا گر ورته وويل، " ستا له وړاندې نه ډېر څه کيميا زده دي. د شگې نه يو سپی راواخله او غوږ ته يې ونيسه نو د "سمندر غږ به اورې

په بله ورځ څو پوځيان په اسونو سپاره رابنکاره شول او دوي يې خپل مشر ته بوتلل. هغه ورته وويل، " تاسو جاسوسان یئ! کيميا گر وويل، مونږ مسافر يو او زه د خپل ملگري لار بنود يم چې کيميا گر دې او ستا قبيلې لپاره يې ډېر مال راوړې دي " د خوان کسوره يې رابنکله او د سرو زرو ټوټې يې ترې راوويستي او مشر ته يې کېښودې. هغه دا واخستې او پوښتنه يې وکړه چې کيميا گر څوک وي؟ ده ورته وويل، دې د فطرت او نړۍ نه خبر وي او که وغواړي نو ستاسو دا پوځي مرکز د بادو په زور وړانولې شي. ټولو وځانډل. سردار وويل " زه دا ليدل غواړم " کيميا گر وويل، د ده درې ورځې پکارې دي چې ځان باد کړي " خوان په وېره و او چې بهر راووتلو نو کيميا گر ورته وويل، دوي ته خپله وېره مه بنکاره کوه. عربانو د دوي اسونه واخستل او نور يې پرې غرض ونکړو. خوان وويل اوس به څه کوو؟ زما ټوله شته مني تا دوي ته ورکړه. کيميا گر وويل، " هو د دې په بدل کې مو درې ورځې ژوند واخستو. مونږ عربان

په يو شي باور لرو چې يوه پيښه دوه واري نه کيږي، که دوه واري ووشي نو بيا دريم واري هم کيږي. تا دوه واري خپل شته د لاسه ورکړي دي.

"کېدېشي دريم وار هم داسې ووشي

لومړې ورځ تېره شوه او شا و خوا جنگ په زور روان و، ډېر تپيان يې مرکز ته راوړي و. ځوان د کيميا گر په لټون صحرا ته ولاړو چې باز ته يې ږوډۍ ورکوله. له ده يې وپوښتل چې خپل ځان به څنگه په باد اړوي.

هغه وويل، دا نړۍ د خداي پاک مادي اړخ دي او کيميا گر د دې روحاني اړخ نه هم خبر وي" په بله ورځ ځوان په يوې غونډۍ وختلو او ټوله غرمه يې د صحرا او د خپل زړه اوازونه اورېدل.

په دريمه ورځ د قبيلو مشر د خپلو نورو ملگرو سره هغې غونډۍ ته ولاړل. ځوان ورته د کپناستو وويل. ده افق ته کتل او د صحرا سره يې خبرې کولې چې دې فاطمي سره ليدل غواړي او د هغې لپاره بايد دې ځان په هوا بدل کړي. صحرا ورته وويل، زه به شگه درکړم خو هوا سره

خبره وکړه. ده هوا ته وويل، زه ستا په شان کېدل غواړم چې خپلې محبوبې ته ځان ورسوم. هوا د ده په مخ ولگېدو او شگه يې راوالموله. څو شيبې وروسته دا په طوفان بدل شو او لمر په شگو کې پټ شو. پوځي مرکز اوس نه ښکارېدو.

د صحرا خلکو دا باد پېژندلو او ورته يې سموم ويل. د پوځيانو اسونه هنرېدل او د دوي وسله په شگو ډکه شوه. د جنگيالو مخونه په نقاب پټ و خو د دوي له سترگو وپره ښکارېده. سردار وويل، "بايد دا پاي ته ورسېږي" خو ځوان اوس د لمر سره خبرې کولې. په صحرا کې خېمې له پړيو اوشکېدې، څاروي وتښتيدل او د غونډۍ په سر ټولو د يو بل لاسونه نيولي و چې هسې نه والوځي. ځوان د محبت په مت د کایناتو له روح تېر شو او وپوهېدو چې د ده روح د هغه برخه شو.

د سموم باد داسې راغلو چې هغه پوځي مرکز يې تباه کړو او څو کاله وروسته هم خلکو دا کيسه يو بل ته کوله چې يو عرب خپل ځان د يو زوره ور سردار مخ ته په هوا بدل کړې و. کله چې باد ودرېدو نو هر چا د ځوان د ليدو هڅه کوله چې اوس د مرکز سره نږدې يو ساتندوي سره ولاړ و. خلک ترې په وپره و خو دوه کسان موسېدل. کيميا گر او هغه سردار. په بله ورځ سردار دوي سره يوه ډله وسله وال بدرگه واستول او دوي ټوله ورځ سفر وکړو. ماښام دوي يو کلسيا ته ورسېدل نو کيمياگر له اس ښکته

شو. هغه بدرگه ډله بېرته واستوله او ځوان ته يې وويل، له دې ځاي نه وړاندې به ته يواځې سفر کوي. اهرام اوس د دريو ساعتو په مزل و ده د کليسا دروازه وټکوله او يو پادري رابنکاره شو. هغه سره يې په عبراني ژبه څو خبرې وکړې او ځوان ته يې وويل، " ما د دوي په پخلنځي کې د کار اجازه واخسته" بيا دوي د کليسا شا ته جوړ پخلنځي ته ولاړل. کيميا گر په يو انغري کې اوربل کړو او پادري ورته لږ فولاد راوړل چې ده د اوسپني په يولوبني کې په اور کېښودو. کله چې دا ويلې شو نو کيميا گر د خپلې کسورې نه د ژير رنگ اگي راوويستلې او په موم کې تاو شوې د وېښتو په شان نقريې تار پکې ورواچول. دا هر څه په سور رنگ واوختل نو لوبني يې له اوره ښکته کړو او د پادري سره يې د جنگ په اړه خبرې پيل کړې.

پادري وويل ددې جنگ له کبله قافلي په غزه کې ايسارې دي خو د خداي امر به په ځاي کېږي. کله چې لوبني سور شو نو ځوان هک پک پاتې شو. په هغې کې سره زر پراته و. ځوان پوښتنه وکړه، " دا زه زده کولي شم؟" کيميا گر وويل، " دا زما قسمت و، ستا نه، خو دا مې ځکه درته ښودل چې هر څه امکان لري" ده هغه سره زر په څلورو برخو ووېشل، يوه يې پادري ته ورکړه چې د زاپرينو خدمت يې کړي و. بله يې ځوان ته ورکړه چې د ده ټول سره زر يې سردار ته ورکړي و. درېمه يې ځان سره وساتله او څلورمه يې پادري ته ورکړه چې د ځوان لپاره امانت وساتي او چې کله يې پکار وي ورته ورکړي.

ځوان څو ساعته نور په صحرا کې روان و او د خپل زړه خبره يې اورېده. کيميا گر ورته وېلي و چې کوم ځاي ستا زړه درته وواي هم هلته به خزانه وي. د يوې غونډۍ په سر چې وورسېدو نو اهرام ورته ښکاره شول. دې په گوندو شو او د خداي په شکر يې وژړل. بيا يې پام وکړو چې کوم ځاي د ده اوبنکې توي شوې وي هلته يوه توره ډمبره (غالبوزه) تاوېده. دا يو ښه شگون و.

ده هم هلته کنستون پيل کړو. خو د ټولې شپې د کنستون نه وروسته هم څه يې ونه موندل. د ده لاسونه ټياکي شول او په خاورو کې يې يوه لويه تيره مخ ته راغله. ناڅاپه په تياره کې څوکسان رابنکاره شول او له ده يې پوښتنه وکړه، چې هلته يې څه کول. دې له وېرې غلې و او هغو کسانو د ده تالاشي واخسته نو په کسوره کې يې سره زر وموندل. دوي وويل ښاي

تا نورسره زر په دې خاوره کې پټ کړي دي، دا زمونږ پکار دي. ده ته
بیا د کیندنې امر وکړو خو هیڅ رابرسېره نشول
د سپیده چاودې پر وخت هغوي د ده په وهلو پېل وکړ او دومره یې وهلو
چې جامې یې وشلېدې او په وینو سور شو. ځوان ته خپل مرگ نږدې
بنکارېدو. په چیغه یې وویل، " ما د یوې خزانې لپاره زمکه کیندله " بیا
یې دوي ته خپل خوب بیان کړو. د هغو کسانو مشر ورته وویل، " ته بې
عقل یې چې په خوبونو باور کوي. دوه کاله پخوا په دې ځای ما یو خوب
بیا بیا لیدلو چې زه د هسپانیې یو وران کلیسا ته ځم چې یو شپون د خپلو
پسونو سره پکې ویده دي. د کلیسا په منځ کې د مصري شهوت لاندې یوه
خزانه ده چې باید ما تر لاسه کړې وي. خو زه دومره کم عقل نه یم چې د
خپل خوب د ریښتیا کولو لپاره له دې لوی صحرا نه تېر شم. " دوي ورته په
بدو رډو وپیلو ولاړل نوځوان راپاسیدو. د اهرامونو لوري ته یې وکتل چې
ورپورې یې خاندل. ده هم وځاندل او پوهه شو چې خزانه چرته وه
څه موده وروسته ځوان د هسپانیې په هغه وران کلیسا کې ملاست و. هغه
وخت یې را په زړه شو چې د خپلو پسونو سره هلته ویده کېدو. اوس یو
کودال ورسره و. په بله غرمه ده د مصري شهوت په جرړو کې زمکه
وکیندله او نیم ساعت وروسته ده یو هسپانوي صندوق رابرسېره کړو چې
له سرو زرو د سیکو او قیمتي ډبرو ډک و. د ده په سر اوس څو کارونه
و. په تعریفه کې هغې سپین سرې ته د خزانې لسمه برخه ورکول و. د
افریقه نه راتلونکې هوا " لیوانتر " د ده پر مخ ولگېدو چې پکې نه د بدوانو
د حملو وېره وه او نه د صحرا خوشبوي و. په دې کې هغه خوشبوي و
چې د فاطمې له وجود راوتلې و. ده وویل، " فاطمې زه در روان یم.
" پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**